

Bye-bye, London

2012 április 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Bár nem kis merészség kell manapság ahhoz, hogy az ember az olimpiai sportágakról nyilvánosan szólni merészkedjék, nagyon bízom abban, hogy az ide szakosodott kutakodó kommandók most a jól végzett munka édes gyümölcssein élvezkednek{...}

, avagy profilváltoztatáson törik a fejüket az új köztársaságielnök-jelölt szakmájához, múltjához, gimnáziumi különóráinak profiljához, családi állapotához, egészségügyi mutatóihoz, gyermekkori becenevéhez, szabadidős tevékenységéhez, cipő- és gallérméreteihez, kedvenc sörmárkájához, fogyasztói szokásaihoz, esetleges elemi iskolai kihágásaihoz stb., stb. igazodva. Mindazonáltal nem törekszem a pontos adatokra, és ha netán bolgár szakirodalmi forrásra bukkannék, nem mulasztanám el azt azonnal közölni.

Így merengek ironizáló mélabúval, amíg az utóbbi idők megszorított olimpiai kvóta közleményeivel kell szembesülnöm. Az ironia a koré – mondanám Madáchcsal –, az eredmények viszont az „övék”, a sportolóké, azaz, hogy a miénk – magyaroké.

*A Helsinkiben győztes vízilabdacsapatunk.
Állnak: Vízváry, Hasznos, Markovits, Bolváry, Martin, Gyarmati, Jeney; guggolnak: Szívós, Lemhényi, Kárpáti*

Nagyon helyeslem azt a visszafogottságot, amivel a tömegkommunikáció kezeli a közelgő olimpia magyar részvételének és a magyar csapat várható szereplésének kérdéseit, s úgy látom, még az olimpiai formaruha ügyének stílárizáltságait – különös tekintettel a „megálmodott” kalotaszegi „nagyírásos” motívikára – sem siettek a mindenre kész sajtómunkások kihasználni. A mostani szórványos és elsősorban a sportági keservekkel tudósító híreknek összességükben arról kellene hozzávetéletes számokkal szolgálniuk, hogy vajh hányan is öltöznek be ezekbe a „fiatalos, sportos, könnyed és messziről is látványos” öltözékekbe.

De hát már elég hozzászoktunk a „kvóta” szóhoz is. Régebben ez, ha létezett is, nem az olimpiai eljáráshoz tartozott. Ahogy növekedett a versenyen részt vevők száma – és ahogy erősödött a „periféria” újoncainak politikai önérvényesítő készsége –, úgy szerveztek a „zónaversenyek”, a selejtezők. És ha azon netán derülünk is, hogy – mondjuk találmányra – mindenképpen lennie kell óceániai válogatottnak a vízipólódben (elégé nedves sportág ez), ne felejtjük el, hogy Pekingben már tizenhét nemzet képviselte a glóbusznak ezt az elképesztő régióját – az első olimpián tizennégy ország jelent meg – az öt kontinensről összesen.

A kvótagyűjtögetés – mi tagadás – eléggé siralmasra sikeredett: ahogy az olimpiai sportok és sportágak listáját nézem, talán ötben vagy hatban van esélye magyar sportolónak arra, hogy a nagy tévécsatornák „bonyolítóit” a képernyőre küldjék őket szerte a világban. Itthon persze majd nézhetjük a késő éjszakai válogatásokat a meztelen nők

végér?! Merthogy a részvétel a fontos... A magyar aranyérmek kvótáján 1896 óta ez a sorrend: vívás, úszás, kajak-kenu, birkózás, torna, ökölvívás, öttusa, vízilabda, atlétika, lövészet, súlyemelés, cselgáncs. És most latolgassunk: van-e éremesélyes súlyemelőnk, hol vannak a focisták (Helsinki, Mexikóváros, Tokió...), a kardozók?

És hát persze nem arról a falmelléki piszkoskodásról van szó, hogy „merjünk kicsik lenni”. Hanem arról, hogy mit tehet a fokozódó „sport-világpolitikai” helyzetben az a nemzet, amelyik nem tartozik a nagyok közé, ám a sportjának múltja hallatlanul fényes, és megszokta, hogy mindig mindent ahhoz mérjen. Országos gyász volt – emlékezhetünk –, hogy a legutóbbi olimpián csak három arany sikeredett. Beragyogja-e az a múlt a jelent és a jövőt? Aligha van jó válasz erre a kérdésre azon kívül, hogy mérjük föl a helyzetünket, vessünk számot lehetőségeinkkel és becsüljük meg azt, amit ebben a hallatlanul elüzletiesedett és agyonmanipulált versenyben sikerként könyvelhetünk el. De ez se válasz, csak javaslat.

Olyan egyszer? a számítás. A Föld népességszáma már elérte a hétmilliárdot. Ez – ha nem tévedek – hétezermillióval egyenlő. A mi lélekszámunk – füllentsünk nagyvonalúan – tízmillió. Ha jól latolgatom az elérhető aranyérmek számát (nem könnyű ebben a naponta inflálódo sportvilágban), olyan egyharmadnyi arany volna az, ami arányosan kijár nekünk.

A londoni olimpia költségvetése mintegy tízmilliárd font – és akkor az összpárti elmebetegek budapesti olimpiáról ábrándoznak. Ebben az ügyben valóban jó, ha annak merjük látni magunkat, amik vagyunk: kicsinek. De ehhez a mérethez legyen társítva a józan ész, az önfegyelem, a mértéktartás.

Bár, bár... lánglelkű magyar vagyok én is. Ha mi rendeznénk olimpiát, egy-két nekünk tetsző sportágat mi is bevihetnénk a mészorba. Nézem a hajdani és egy idő után a sportági kvótából kikerült sportokat, mi állhatna közel a szívünkhöz?

A krikett és krokett aligha, ez az angoloké (a Los Angeles-i olimpia idején véletlenül Londonban id?ztem, tömegek álltak minden tévébolt el?tt: valami krikettversenyen ?rjögött az ország Hátsó-India ellen), a golf és a lovaspóló az egzotikus gazdagoké, a jeu de paume-t és a rogue-t ki sem tudjuk mondani, a baszk pelotával sem érdemes próbálkoznunk, nem tudjuk, mit szólnának hozzá a katalánok meg a gallégók. Vannak a bemutatott ágazatok között is jól hangzók: glima, szörf életmentés, síbalett, kutyaszánhúzás, léghajózás. Én mégis a kötélhúzásban látnám a legnagyobb hazai esélyt...

Szamárság, persze. De semmivel sincs kevesebb értelme és haszna ilyesféle anekdotikus bolondságokkal foglalkozni, mint az újkori olimpia „atyjának”, Pierre de Coubertinnek (eredeti neve: Frédy) lírai zöngeményén elandalodni: „A szépség vagy te, Sport”, „az igazság vagy te, Sport”, „a tisztesség vagy te, Sport”. Úgy tudom, a nevezett „báró” találta ki azt 1912-ben, hogy legyen szépm?vészeti „sportág” is az olimpián. Hát nem ? nyerte meg ezzel az „ódával”? Pedig álnéven küldte be. Lehet, hogy ? találta ki a fair play-t is?

Alexa Károly - magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
